

Dr. Várnagy Mihályné

Szöőr Piroska

1933 – 1998

Amikor 1983-ban a Bethlenbe kerültem, bár futólag ismertem néhány kollégát, mégis minden és mindenki idegen volt. Ráadásul akkoriban még társadalmi munkával kezdtük az évet, s a kukoricaföld kevésbé volt alkalmas arra, hogy megismerjem leendő munkatársaimat. Így csak figyeltem és próbálkoztam kapcsolatokat teremteni. Hamar felfigyeltem egy barna nadrágos, szőke, vékony, mozgékony tanárnőre, aki körül pezsgett a levegő. Mivel első látásra szimpatikusnak találtam, megpróbáltam „ismerkedni”, de ez nem volt könnyű, mert bár közvetlen, mégis tekintélyt parancsoló volt a viselkedése. Aztán közös szenvedélyünk segített: elfogyott a cigaretája, és én felajánlottam neki, hogy szívja nyugodtan az enyémet. Így kezdődött

Az együtt eltöltött évek során nagyon közel kerültünk egymáshoz. Első bethlenes osztályomban ő tanította a matematikát, „pótanyjuk” volt, kirándulásokon az állandó kísérő. A gyerekek is szerették Piri nénit, pedig szigorú volt, sokat követelt de sokat is adott. Nem csak komoly szakmai tudást, szeretetet is.

Mindenki tudta róla, hogy szenvedélyes Fradi szurkoló, általában minden sportot szeretett, egy-egy világbajnokság, olimpia idején éjszakába nyúlóan tévézett, a győzelmek fellelkesítették, a kudarc látványosan letörte, ebből a szempontból élete végéig megmaradt gyereknek.

Imádott játszani, szakterületéből adódóan a logikus gondolkodást igénylő játékokat kedvelte különösen, de a skála széles volt, az egyszerű kirakótól a bridzsig terjedt.

Nem szerette - az ő szavával élve – az alamuszi embereket, azt vallotta, hogy az igazságot akkor is el kell mondani, ha néha fájdalmat okozunk vele, valamint az embernek mindig ki kell állni a saját igaza mellett. Ennek szellemében élt.

Sokat jelentettek neki az emberi kapcsolatok: nagyon szerette édesapját, Lacót, a fiát és a barátait. Megtiszteltetés és öröm volt számomra, hogy engem is a barátainak sorába fogadott.

Nyugdíjazása után is tartotta a kapcsolatot a „régiekkel”. Nyugdíjasként is megőrizte fiatalos lendületét, életkedvét.

Hirtelen és váratlanul ment el.

A temetésén nagy pelyhekben hullt a hó, régi kedves tanítványa Kosztolányi Dezső Halotti beszédét mondta el a sírnál. Azóta ha ezt a verset tanítom, könny szökik a szemembe.

Hiányzik, de tudjuk: „Nem költi föl se könny, se szó, se vegyszer.”

Emlékét szívünkben őrizzük.

Borosné Pataki Magdolna